



WARMENHUIZEN

„Jazeker, ik weet nog heel goed hoe ik bij het toneel betrokken raakte. Ik zat op een gegeven moment thuis en daar komen opeens mijn dochters binnen. Zeg vader, zeiden ze, ze hebben bij het toneel nog een oud ventje nodig en dat kan jij mooi spelen. Dat was januari 1972”.

Piet Boots (60), Alkmaarder van geboorte en reeds 28 jaar inwoner van Warmenhuizen praat over toneel, Spot'70 en zijn schaarse vrije tijd. Behoedzaam formulerend legt hij uit waarom hij deze maand, wanneer Spot'70 de voorstellingen van „Vadertje Langbeen” op 6, 12 en 13 februari achter de rug heeft, het driejarig voorzitterschap van deze vereniging beëindigt.

Toneel is volgens hem „geen ontspanning meer”. Het meedoen aan diverse eenakterfestivals „en dan nog eens die grote stukken” wordt een te zware belasting. Maar er is volgens hem nog een andere reden. „Het wordt tijd”, zegt hij, „dat jongere krachten het werk maar eens over nemen. Spot'70 zit vol met ambitieuze mensen die voor de vereniging nog veel goed werk kunnen doen. Ik verlang naar mijn vrije tijd”.

Piet Boots vertelt dat die vrije tijd vroeger trouwens als een speld in een hooiberg moeilijk te vinden was. Als rasechte dorper

— „Ik houd van het dorpsleven” — was hij in de avonduren druk bezig met allerlei nevenactiviteiten. Bijvoorbeeld de Jeugdraad en het CDA vergden heel veel tijd. De belangrijkste tijdvreter werd echter het toneel en later Spot'70, overigens met grote liefde.

Piet Boots: „Aan mijn hele toneelloopbaan denk ik met veel plezier terug. Je moet, vind ik, als amateurspeler altijd goed in de gaten houden dat je geen professional bent. Toneel is voor mij altijd ontspanning geweest. En

nu, met Jos van Dijk, geloof ik dat Spot'70 tegen de grens van het professionalisme aan gaat zitten. Een goede zaak trouwens maar voor mij wordt het te veel”.

„De teamgeest heeft mij altijd erg aangesproken bij het amateurtoneel en helemaal bij Spot'70. Kijk, bijvoorbeeld nu, op dit moment, worden er in het dorps-huis gordijnen genaaid voor het nieuwe stuk „Vadertje Langbeen”. Een stuk trouwens dat Jos van Dijk helemaal herschreven heeft. Ongeveer 28 spelers doen er in mee. Ik uiteraard ook”.

Vadertje Langbeen is van oorsprong een Broadway Musical. Piet Boots karakteriseert het stuk als „een romantisch blijspel” en geniet zichtbaar als dit onderwerp verder ter sprake blijft.

„Ik heb altijd een voorliefde voor karakterrollen gehad en in dit stuk speel ik ook weer zo'n soort rol. Mijn rol is er ook door

Jos bijgeschreven. De grote lijnen van het verhaal zijn door Jos niet veranderd. Het stuk speelt zich eigenlijk af rond een weeshuis. De meiden die daar in zitten krijgen weinig te eten. De directrice en een aantal regenten maken het leven voor de meisjes

Vadertje Langbeen, eerste bedrijf. De weeskinderen en de regenten.

eigenlijk onmogelijk. Een van die meisjes schrijft dan een opstel over die regenten. Ze vergelijkt ze met beesten. Ze wordt weggeschopt. Ik word dan haar stiekeme sponsor. Ze kan gaan studeren”.

„En dan de poppen aan he dansen. Mijn zoon in dit stuk Jervis Pendleton, ziet wat in de meisje. Hij heeft overigens al een vriendinnetje. Je begrijpt, daar komt narigheid van. Ik moet dan op een gegeven moment met die jongen praten. Ik ben dan blij als dat gesprek afgelopen is. Onmiddellijk ren ik terug naar mijn boeken. Boeken lezen en nog eens boeken lezen. Ik speel eigenlijk een zeer rustige figuur. Bescheiden is misschien wel beter gezegd. Die karaktertrek vind ik bij mezelf wel een beetje terug. Ik hoef niet zonodig op de voorgrond te staan. Kijk teamgeest, daar gaat het om. En dat zal ik zeker na mijn afscheid wel een beetje missen. . . .”.